XIX. évf. 5. szám 2007. szeptember-október

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

K.I.: Az imaközösség ragyogása

Allen és Katy Lake: Mit jelent hitben élni

Uram lenyűgöz, hogy mennyi csodával veszel körül ebben a világban. Dicsőítelek és leborulok előtted. Te még egy kicsi világban is meg tudod mutatni végtelen hatalmadat és teremtésed csodáját. Köszönöm Uram, hogy látnom engeded a csodát, és megmutatod nekem szépségedet

Az Úr megtanít az életre!

Egyik könyvében azt írja Csoóri Sándor, hogy a mai világ „beteg-lelkű". Meg is mondja, hogy miért. Mert elsődlegesen a haszonszerzésre épít. Mindenben ezt keresi. Ettől várja a boldogságát, fölemelkedését, kibontakozását. Nem veszi észre, hogy valami hiányzik a számításából. Ez a valami a lélek.

A lélek, amely mindenben keresi a mértéket. Ha rossz a mérték – írja Vasadi Péter a „Tűzjel"-ben –, akkor az ember beleesik a halmozás csapdájába, és az menthetetlenül rombolni fogja. Az anyagi javak olyan hatással vannak az emberre, hogy ha nincsenek, vagy ha bőségben vannak, halált okoznak. A bőségnek még megvan az az érdekessége, hogy vonzó, és látszólag örömöt okozó – de éppen ezért lassan ölő méreg. Erre a veszélyre akkor jön rá az ember, amikor már késő, amikor már szétesett az élete, amikor eltűnt belőle minden szeretet. Erre a veszélyre az ég-világon senki nem figyelmezteti az embert, egyedül csak az Isten.

Ámosz próféta azt írja (6,7), hogy mivel ti, gazdagok, jó dolgotokban „lakmároztok, lustálkodtok", ti mentek majd a száműzöttek élén. Mikor következett be ez? A babiloni fogság idején! Az ellenségnek nem kellettek a szegény emberek, így ők otthon maradtak. A gazdagokat viszont, akiktől sokat reméltek, elhajtották. Valóban ők mentek a száműzöttek élén! – Ha hallgattak volna Isten szavára, a népet megtaníthatták volna az igaz hitre, nem engedték volna az országot elszegényedni, és akkor egységesen felléphettek volna az ellenséggel szemben. – Ez a kép a mai korban is érvényes.

A gonosz lélek – mint állandó ellenség – száműzetésbe viszi azokat, akik nem hallgatnak Isten szavára. A gyűlölködő, bűnben élő, haragtartó, hitetlen emberek nagy tömegben vonulnak a száműzetés útján. A gonosz lélek hajszolja őket, nem hagy egy pillanatot se a nyugalomra és örömre. Az emberek keserűen vonulnak az ismeretlen vég felé, pedig bármikor kiálthatnának az Úrhoz, bármikor kiléphetnének a száműzöttek közül, de nem teszik. Beletörődnek a száműzetésbe! Ez a legszomorúbb dolog.

Pál apostol a magát elhagyó embernek mondja: *„Szedd össze magad, erősödj meg a Szentlélek által"* (2Tim 1,7). A Timóteusnak írt biztatás mindenkinek szól!

Állj talpra!
Ismerd fel,
hogy közel van hozzád Jézus!
Itt van a királyok Királya,
az uralkodók Ura.
Nem szabad elgyengülnöd,
amikor a hitben
rendelkezésedre állnak
a mérhetetlen lelki kincsek.
Csak ki kell nyújtani a kezed
és minden megváltozik!
Merj hinni abban,
hogy szeret az Isten!
(Vö. 1Tim 6,15)

Egy alkalommal Jézus érdekes példázatot mondott a hűtlen intézőről. A számonkérés eljött és az intéző nem tudott a rábízott vagyonnal elszámolni. De hogy elkerülje a hajléktalanságot (Lk 16), az adósoknak elengedte tartozásukat. Arra számított, hogy jószívűségét viszonozni fogják, ha elbocsátja őt az Úr. – Felelősek vagyunk életünk javaiért. Eljön számunkra is egyszer a számonkérés. Az Úr előtt elsősorban az számít, hogy mennyire voltál jószívű azok iránt, akikkel napról napra találkoztál. Ez a feltétele annak, hogy beléphess az Ő Országába. Lehet, hogy az életben sok csalódás ért, lehet, hogy nagy problémáid vannak, lehet, hogy sokszor megaláztak, megbántottak – de mindezek ellenére az Úr azt várja tőled, hogy légy jószívű. Ő ehhez minden nap erőt ad.

Az egész Evangélium erre tanít. Ez mutatja meg hitedet. Ezzel bizonyítod, hogy Jézushoz tartozol. Ez igazolja keresztény életedet: a JÓSZÍVŰSÉG! Engedd meg, hogy Jézus általad szeressen és ezzel másoknak örömöt adjon.

Katona István
főszerkesztő

A Szentlélek ragyogóvá teszi az imaközösséget!

Mennyei Atyánk! Add meg nekünk, hogy egy szívvel-lélekkel dicsérjünk Téged, mint az első keresztények. Add meg nekünk, hogy felismerjük az imaközösség fontosságát! Kérünk, segíts, hogy szeressük egymást Tebenned és Teáltalad! Kérünk, szabadíts meg minket az ítélkezéstől, a nehezteléstől, a zárkózottságtól, közömbösségtől, hogy semmi ne akadályozza a Szentlélekben való egységünket. Kérünk, adj nekünk élő hitet. Azt a hitet, hogy Te mindig közöttünk vagy, hogy így meg tudjuk tapasztalni jelenlétedet és csodáidat! Ámen!

Az Egyház kialakulásának első eseménye az imacsoport volt. Az Apostolok Cselekedetei második fejezetében olvashatjuk, hogy az apostolok mindennap megjelentek a templomban, és utána házanként összegyűltek. Együtt imádkoztak, együtt végezték a kenyértörést, és beszélgettek Jézus szavairól. Magasztalták az Urat. Szívük tele volt hálaadással és békével. A **szentmise és a közös ima** volt az Egyház életének forrása, és növekedésének is az alapja.

Sokkal többet ér a közösségben végzett ima, mint az egyéni imádság. Sokan azzal a gondolattal nem akarnak közösségbe járni, hogy „otthon is tudok imádkozni".

Mivel **több a közösségben végzett ima**, mint az egyéni imádság? A szeretettel több. Jézus azt mondta: *„Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott vagyok közöttük"* (Mt 18,20). A szeretetben tudjuk befogadni Isten kegyelmét. A szeretetben nyílik meg a szívünk az Úr előtt. A szeretetben tudjuk méltóképpen dicsérni az Istent, mert Ő maga az élő örök szeretet. A közös együttlét az Úrban valójában azt jelenti, hogy megéljük a szeretetet és együtt növekszünk benne. Ez a szeretetben való együttlét erősíti a hitünket, és közelebb visz Istenhez.

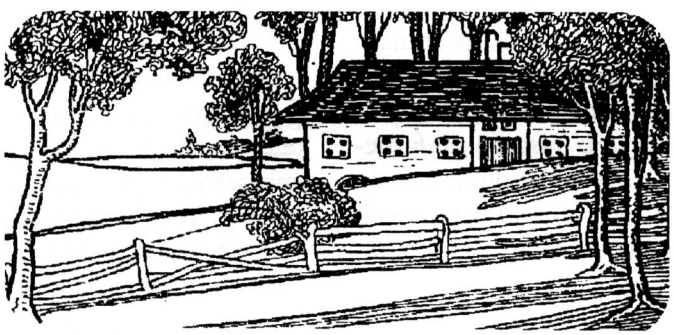
A minket körülvevő világ nem hívő világ. A hitetlenség nyomása alatt élünk mindennap. Hitetlen légkörben dolgozunk, amely hat ránk, amely működni akar bennünk. Ezért mindennél fontosabb, hogy legyenek találkozásaink hívő emberekkel, legyenek alkalmak hitről beszélgetni, hitben növekedni, és teret adni annak, hogy Jézusban szeressük egymást. Mivel a hit élet, ezért állandóan növekedni akar. A Szentlélek a közösség által elősegíti, hogy egymás hitén keresztül megerősödjünk, mindig közelebb kerüljünk az Úrhoz.

Az imacsoport másik gyümölcse az **Evangélium megismerése** és alkalmazása az életre. Sok ember tanácstalanul áll, amikor elhatározza, hogy a Szentírást olvasni akarja. Elolvassa, de sokszor nem világos, hogyan, mikor és mit alkalmazzon belőle az életére. A szentmisén hall ugyan evangélium magyarázatot, de nem lehet visszakérdezni, nem lehet megbeszélni, hogyan is van pontosan? Hogyan is kell azt érteni? Előfordul az is, hogy rossz a templomban a mikrofon, és nem lehet hallani a prédikációt. Az imacsoportban mindig meg kell valósítani azt a célt, hogy beszélgessünk a Szentírásról és alkalmazzuk azt az életünkre. Fontos mindenkinek megismernie, hogy hogyan élje meg Isten Igéjét? Itt tanúságot tehetünk arról, hogy mit tett velünk és bennünk az Úr, a Szentírás vezet minket, hogy ez a cselekvés, ez a találkozás hogyan hassa át életünket és gondolatainkat. Valójában így növekszünk lelkileg.

Az imacsoport, az imaközösség **Pünkösd**, illetve a **Szentlélek ajándéka**. A Biblia tanúsága szerint egyértelműen leszállt a Szentlélek az apostolokra, csoportokat alakítottak, ahol dicsérték az Urat, és elmélyítették Krisztus Jézusban való hitüket. Teret adtak a Lélek működésének. Így születtek meg a karizmák. A Szentlélek rávezette az imacsoportokat, hogy az egyház élő kövei legyenek, és felépüljön az első század végére az egyház. Így tapasztalták meg, hogy mire indítja őket a Lélek. Így tapasztalták meg az Úr csodáit. Itt kapták meg az Úr bölcsességét. Itt ismerték meg, hogy kérdéseikre mi a helyes válasz. El sem lehet képzelni az egyház működését missziós szolgálatok és imacsoportok nélkül.

Egy tanúságtételben egy testvér elmondta, hogy a Lélek működését hogyan tapasztalta meg. Amikor Debrecenben elindult a Karizmatikus Megújulás, nagyon készségesen fogadták a Lelket. Egy budapesti imacsoport elhatározta, hogy meglátogatja őket, hogy együtt imádkozzanak. De valahogyan nem jött össze a

találkozó. Levelet írtak, de nem kaptak rá választ. Egy alkalommal a karizmatikus szentmisére betévedt egy debreceni fiú. Érdeklődött az énekekről, és arról, hol lehetne a kottát a megtalálni. Éppen azt a fiút szólította meg, aki szervezte a Debrecenbe való lemenetelt. Könnyen meglehetett beszélni a látogatás módját. Megbeszélték az időpontot, elutaztak heten Pestről Debrecenbe. Nagyon áldásos volt a közös imádság, hálaadás, és dicsőítés. Elmentek a Szvetics Gimnáziumba is, és ott is imádkoztak, beszélgettek a megújulásról. Később a debreceniek feljöttek meglátogatni a pesti imacsoportot. Ebből az egyszerű Szentlélek-vezetésből és engedelmességből kialakult az Úr csodája. Kialakult a két csoport találkozása, megerősödése, kibontakozás, ismeretszerzés. Tele voltak hálával, szeretettel és örömmel.

Valójában arról van szó, hogyan figyelünk, és hogyan engedünk a Szentlélek vezetésének. Ha tudunk figyelni, akkor a Szentlélek vezet minket Isten szerint, hogy másokkal találkozzunk, növekedjünk, és megtapasztaljuk az Úr ajándékait.

A jeruzsálemi első közösség akkor kezdett hatékony lenni és kibontakozni, amikor a Szentlélek erővel töltötte el őket, és elindultak evangelizálni. A Lélekben való közösség egészen más, mint az emberi szerveződés. Az emberi szerveződés lehet egy alkalomra, egy feladatra való szerveződés. Lehet akár egy gondolkodású, akár keresztény gondolkodású testvérek összejövetele, lehet Kolping-szerveződés, vagy Karitász-szerveződés. Ez mind nagyon szép és nagyon jó. Kell is, hogy minden plébánián legyen ilyen.

De a Szentlélekben való közösség az egészen más. Itt nem csak arról van szó, hogy együtt dicsérjük és magasztaljuk az Urat, hanem arról, hogy meghalljuk a Lélek üzenetét, növekedni akarjunk a Szentlélekben, és megnyíljunk a Lélek vezetése előtt. Ez egy Istenre várakozó lelkületet feltételez. Fontos mindig ehhez az eszményhez ragaszkodni.

Hogyha az imacsoport lemond a Szentlélek befogadásáról, és a Szentlélek vezetésére való odafigyelésről, akkor a találkozók kiüresednek. Akkor az imaközösség felszínessé válik. Előfordulhat, hogy beszélgetnek gazdasági helyzetről, politikai eseményekről, különféle problémákról, de nincs szó a Szentlélekről. Nincs szó a belső növekedésről. Nincs szó az Isten szeretetéről. Nincs szó a Bibliáról. De akkor minek jöttek össze keresztények? Amikor olyan kevés idő és kevés alkalom van Istenben növekedni, vagy a Szentírás ismeretében elmélyülni, a Lélekben megerősödni, akkor az időt sokszor nem a legfontosabbra használják. Nagyon fontos Istenben gazdagodni. A gonosz lélek és a világ mindent megtesz, hogy kiüresítse a szívünket, és eltávolítson minket Istentől, és elvegye a belső növekedésnek a dinamikáját. Ha nem tudunk Istenben növekedni, akkor nyitottak leszünk a kísértésekre és a bűnökre.

Melyek az imacsoport jellemző vonásai? Mik azok a jegyek, amelyek a Szentlélek jelenlétét biztosítják a közösségben?

Az első, amit a Szentírásban találhatunk, a **hűség** és az **egység**. Hűség az apostolok tanításához – írja az Apostolok Cselekedetei. A 1Korintus 11,14-ben és az Efezusi 4,4-ben azt írja az apostol: „*Testvérek! Ugyanazt akarjuk. Ugyanazt az Urat imádjuk. Egy az Úr, mindnyájunk Atyja, Aki mindenek fölött áll, mindent átjár, és mindenben benne van.*" Az egységet mindig az bontja meg, hogy a Szentlélek működésével, karizmákkal, Jézus bennünk való életével kapcsolatban szembenállóak a nézetek. Kialakul a vita, amelyben az egyik győzni akar a másik felett. Nem is az lesz a lényeg, hogy mit mond a Szentírás, hanem az egyik ember győzni akar a másik felett. Ezért fontos a Szentírás és a Szentlélek működésének ismerete, hogy nyitottak legyünk arra, hogy a Szentlélek hogyan akar vezetni minket, és az egység elmélyüljön bennünk.

Nagyon fontos, hogy megtervezzük a hit alapjait. Az egység vágya és a tanulékonyság, hogyha bennünk van, akkor a közösség úgy virágzik, mint egy csodálatosan szép virág. Mindig szebb és mindig illatosabb lesz. Ebből fakad, hogy az imacsoport tagjainak mindig mélyebb szeretet-kapcsolata lesz Jézussal.

Akit szeretünk, arra figyelünk. Ha önmagunkat szeretjük, akkor önmagunkra figyelünk, és nem Istenre. Akkor az a fontos, hogy a mi igazságunk valósuljon meg, és ne Isten igazsága. Ha Jézusra figyelünk, akkor Jézus igazsága valósuljon meg, és Jézus szeretete növekedjen bennünk. Jézus akkor tud velünk foglalkozni, ha mi Övele foglalkozunk. Saját erőnkből nem tudjuk megoldani problémáinkat, ezért kell átadni magunkat és problémáinkat neki, és be kell fogadni az Ő Lelkének a vezetését, hogy az Ő gondolatai érvényesüljenek életünkben.

Rengeteg időt vesztegetünk el azzal, hogy saját magunk próbáljuk a problémáinkat megoldani, és nem akarjuk rábízni azokat Isten kegyelmére és a Lélek vezetésére.

Érdemes megfigyelni Pál apostol életét. A megtérés fázisában, tudjuk, hogy a hit alapjai megvoltak benne. Mondhatjuk, hogy a farizeusok iskolájában a hittudományi főiskolára járt. Nagyon pontos ismeretei voltak a Szentírásról, Isten ószövetségi cselekedeteiről. Pontosan tudott mindent. Ismerte a Zsoltárok világát. Ismerte a választott nép történetének minden időszakát. De a legfontosabbat nem ismerte. Nem ismerte fel Jézusban a megváltót, Isten Fiát. Ezért ellenségként kezelte Jézus követőit. Üldözte, és rabságba vetette őket. Ki akarta irtani a földről a keresztényeket. Amikor Jézus megjelent neki a damaszkuszi úton, és a Szentlélek betöltötte szívét, akkor volt benne annyi alázat, hogy tudott váltani. Háromnapos böjt és imádság után teljesen kitárta a szívét a Szentlélek előtt, és teljes egészében **átadta magát az Istennek**.

Amikor visszavonult szülővárosába, hogy átimádkozza Jézus tanítását, akkor teljesen kibontakozott az élete. Eltűntek félelmei és aggodalmai. Nem törődött azzal, hogy elveszíti régi barátait az írástudók és farizeusok között, hanem átadta a szívét egyedül Jézusnak, és hitte, hogy gondoskodik róla. Hitte, hogy lesznek barátai, testvérei az új közösségben, és megkapja mindazt az erőt, amire szüksége van.

Figyeljük meg Pál **alázatát**! A Szentlélek különleges karizmáiban részesült. Intelligenciája messze magasabb volt, mint a halászoké. Mégis felkereste őket, és alárendelte magát nekik. Engedelmeskedett az ő vezetői elgondolásaiknak. Elfogadta azt, hogy menjen vissza szülővárosába, Tarzuszba, mert az apostolok így látták jónak. Ez volt számára a legnehezebb. Tele volt örömmel, dinamikával, az evangelizáció vágyával, és azt mondák az apostolok: *„Menj haza! Csendesedj el!"* Óriási lépés volt ez Pál lelki fejlődésének útján, hogy igent tudott mondani erre. Nem mondta azt, hogy majd elrejtőzöm a farizeusok haragja elől Jeruzsálemben, és közben titokban hirdetem az Evangéliumot. Nem mondta azt, hogy hagyjatok békén, hanem volt bátorsága kimondani, hogy megy. És indult Tarzuszba. Ez a bátor alázat és engedelmesség segítette őt, hogy a Szentlélek alkalmas eszköze legyen.

A Szentlélek figyelte Pál életét. Amikor három év múlva eljött az idő, akkor a Szentlélek szólt az apostoloknak, hogy küldjék Pál és Barnabást arra a munkára, amire kiválasztotta őket. Az apostolok azt mondták: igen. Akkor elküldték Antiochiába Pált és Barnabást. Így működik a Szentlélek, hogyha az ember szíve hajlamos az együttműködésre és az alázatra. Ha Pál nem fogadta volna el az apostolok üzenetét, lehet, hogy nem lett volna belőle Pál apostol. Lehet, hogy néhány hétig még beszélgetett volna ezzel-azzal Jeruzsálemben. Lehet, hogy megölték volna a farizeusok, és akkor nem volna kis-ázsiai misszió, nem lett volna az a sok-sok közösség, ami az ő munkája nyomán a Szentlélekben kialakult itt, Európában.

Az imacsoport másik vonása az **egyetértés**. Pál apostol a Filippi 2,1-ben megrajzolja az ideális közösséget. Hét vonást fogalmaz meg, hogy a közösségben legyen szeretet, legyen egyetértés, egyet gondolás, alázat, együttérzés. Ne legyen vetélkedés, és ne legyen dicsőségvágy. Az első közösségben is ugyanazok az emberei hibák fordultak elő, mint a mai közösségekben. De egyben nagyon különböztek: tudtak engedelmeskedni a Szentléleknek, és tudtak engedelmeskedni a közösség vezetőjének. Ha Pál apostol megbeszélte velük, hogy miben kell változniuk, akkor elfogadták a szavait. Legyőzték a vetélkedést, a dicsőségvágyat, az ellenségeskedést. Így létrejött az egység, és a Szentlélek tudta őket használni.

Vezetőről sok helyen olvashatunk a Szentírásban, és szerepe egyértelműen meghatározott. Mózestől kezdve egészen napjainkig mindig kiválaszt isten egyes embereket, hogy vezessék a rájuk bízott kisebb-nagyobb csoportot, az egyházat. A Szentlélek megerősíti őket, felvilágosítja őket és engedi, hogy az ő vezetésükön keresztül mások közelebb jussanak Istenhez.

A vezető elsősorban az **Úr szavát**, és a Szentlélek világosságát hivatott továbbadni. Hogyha igazán hittel nézünk a vezetőre, akkor meg fogjuk látni Isten kegyelmének a működését, és meg fogjuk tapasztalni belső kibontakozásunkat. Hogyha ezt meglátjuk, tudunk engedelmeskedni. Amikor belátom valaminek a szükséges voltát, és megteszem, akkor saját akaratomat teszem. Ez nem engedelmesség. Az engedelmesség mindig akkor jön létre, amikor nem látom be, amit a vezető mond, és mégis megteszem. Ez az engedelmesség. Akkor már nem a saját akaratomat teszem meg, hanem Isten akaratát, amikor a vezető közvetíti Isten akaratát. Amikor a vezető törekszik arra, hogy Isten akaratát közvetítse, és másoknak elmondja az úr üzenetét, akkor fontos, hogy a rábízottak ezt felismerjék, és megtegyék, amit kell.

Amikor egy vezető rámutat az egyetértés fontosságára, akkor le kell állítani a vitatkozást, veszekedést, a méltatlankodást, a lázadozást, az egyéni dicsőségvágyat, és megtenni azt, amit mond, mert az Ige alapján mondja, és az Úr akaratát közvetíti a vezető.

Nemrég megkérdezte tőlem valaki, hogy **miért gyengültek el** a karizmatikus közösségek a mai időkben? Erre a kérdésre az a válasz, hogy azért, mert elgyengült az engedelmesség. Mindenki a saját feje után akar menni, ennél fogva a közösség alapjai elgyengültek. Nem tud működni bennük a Szentlélek, nem tud erővel kiáradni, mert mindenki, mást akar, és mindenki

vitatkozik, hogy a saját akarata érvényesüljön. Minden megosztottságot, vitatkozást, dicsőségvágyat felhasznál a gonosz lélek arra, hogy eltávolítson Jézus követésétől és a Szentlélek erejétől.

Rá kell ébrednünk arra a lelki harcra, ami körülöttünk tombol. Fel kell fedeznünk, hogy mennyire fontosak ezek a kicsinynek látszó tulajdonságok: az alázat, az engedelmesség, a béketűrés, a türelem, a békesség, a jóindulat, jóság, a jó feltételezése. Ha ezek megszűnnek, akkor szétesnek az emberi kapcsolatok. Az Apostolok Cselekedetei 2,42-ben azt olvashatjuk, hogy a tanítványok mindennap megjelentek a szentmisén, amit abban az időben kenyértörésnek hívtak. Ez a részvétel életszerű volt, hiszen néhány hete még mindnyájan látták és hallották Jézust. Emlékeztek arra, hogy Jézus mi mindent tett értük. Emlékeztek Jézus szavaira, az utolsó vacsorára, arra, hogy Jézus milyen csodákat művelt, és hogyan beszélt az Atya jóságáról.

Ezt éljük át az imacsoportban a **Szentírás megosztása** folyamán. A közös ének, a Szentírás közös megbeszélése, a hangosan kimondott imádság, a spontán ima és a szolgálatok, ezek tartják össze a közösséget. Ezek mögött az van, hogy Jézus jelenlétében szeretettel megosztjuk másokkal mindazt, ami bennünk van. Megosztjuk azt az életet, amit Istentől kaptunk. Megosztjuk hitünket, megosztjuk szeretetünket, megosztjuk bölcsességünket. Minden találkozó alkalmat ad a jóságra, a hit gyakorlására. Így növekszünk a belső tisztaságban. Így növekszünk mindig az Isten felé fordulásban. Így tudja a közösséget mindig erősíteni a Szentlélek.

Az igazi közösség erőt hordoz, a **Szentlélek erejét**. Mindig attól függ, hogy az ember mennyire fogadja be a Szentlelket, mennyire adja át magát Neki, mennyire engedelmeskedik. Ha a saját erejére támaszkodik, akkor könnyen elgyengül. Ha Isten erejére támaszkodik, és átadja magát Neki, akkor a Szentlélek mindig be tudja tölteni az Ő erejével, bölcsességével és világosságával. Nagyon fontos, hogy imacsoportjaink megtalálják a megerősödésnek az útját, hogy valóban Jézus fényét sugározzák, hogy valóban Jézus erejét és üzenetét adják tovább az evangelizációval. Törődnünk kell mások megmentésével, illetve üdvösségével.

K.I.

Mit jelent hitben járni?

A Zsidókhoz írt levél 11. fejezetében Pál ezt mondja: *„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés."* Senki sem szeret igazán hitben járni, ez gyakran ugyanis ijesztő. Igazán hitben járni ugyanis azt jelenti, hogy természetes szinten nem látod, hogy hova is vezet az a bizonyos lépés. Egyikünk sem szeret kilépni a nagy semmibe.

Az emberek gyakran mondogatják, hogy hitben lépnek ki, holott az igazat megvallva, kiszámították és megtervezték útjuk minden egyes szakaszát. Isten Igéje szerint, ha látod az utat, akkor az már nem hit. Ha veszel a McDonald's-ban egy hamburgert, az aztán végképp nem a hit lépése. Pontosan tudod, hogyan fog kinézni, milyen íze lesz és mennyibe fog kerülni.

1. Az első lépés

Akkor kell hit az elinduláshoz, amikor nem tudod, hogy hova mész. Akkor kell hit az első lépés megtételéhez, amikor nincs pénzed az útra. Hitre van akkor is szükség, amikor nem megy veled senki. Pál azt mondja, hogy a hit azoknak a dolgoknak a valósága, amikbe reménykedsz. Más szavakkal annak a valósága, amire szükséged van. Milyen csodára vagy isteni beavatkozásra van MOST szükséged az életedben? A hit ennek a valósága és hited elegendő minden egyes szükséged betöltésére. Isten Igéje ezt mondja: *„Isten adta kinek-kinek a hit mértéket."* Az a hit, amit Isten adott neked, elégséges minden szükséged betöltésére, egész egyszerűen csak aktivizálnod kell! Hited mértéke lesz a válasz imáidra. Elegendő a hited!

A hitben járás nem hangzik túlságosan nehéznek, amikor a templomban üldögélve egy nagyszerű dicsőítő szolgálatot hallgatsz. Persze sokkal nehezebb, amikor újra szembe kell nézned a problémáddal. Amikor hazaérsz és szembe találod magad a hitetlen családtagokkal vagy egy nagy halomnyi kifizetetlen számlával, akkor mindezek a gondok megváltoztatják Isten Igéjének az igazságát? Életünk sajnos elég gyakran ezt mutatja. Az igazság azonban az, hogy egyáltalán nem számít milyen problémákkal állsz szemben, Isten Igéje akkor is igaz! Amikor az emberek hozzászoknak ahhoz, hogy Isten csodatevő gondoskodása nélkül éljenek, akkor a

számlák kifizetetlenül maradnak, az élet mindenféle győzelem nélkül tovább folyik a maga medrében és a családtagok semmilyen okát sem látják annak, hogy Istenhez forduljanak válaszokért. Vajon életed arra bíztatja a körülötted élőket, hogy az életedet ért áldások okát kutassák, vagy saját bölcsességedre és elgondolásaidra támaszkodsz és így próbálsz meg minél többet megtenni magadért?

2. Isten Igéje élelem, egészség és megtérés

Isten Igéje mindaz, amire szükséged van, ha hittel ráállsz. Isten Igéje az a teremtő erő, ami kilépett a semmibe és megteremtett minden létező dolgot. Hitben kilépett és teremtett valamit a semmiből. Az anyagi világ áldásait természetesen meg lehet szerezni kemény munka által, vagy ha valaki a megfelelő családba vagy országba születik, de vajon beéred ennyivel? Ugyanilyen hirtelen el is lehet mindent veszíteni a természetes világban. Ha tudod, kicsoda Isten és hogyan munkálkodik, miért nem aktivizálod hitedet, lépsz ki és kezdesz el élni a természetes világ és saját módszereid, képességeid felett? Ekkor fog Isten természetfeletti módon belépni az életedbe, hogy megoldja a problémáidat és betöltse a szükségeidet.

Isten hihetetlen bölcsességében évszakokat teremtett a földre. Az élet „évszakai" arra kényszerítik az embereket, hogy fontossági sorrendet állítsanak fel az életükben. Amikor a körülmények kiűztek a pusztába, úgy tűnik, rád szakadt az egész világ. Tudom mit jelent ilyen helyen lenni és az Úr Jézus is tudja. Amikor nagy veszteséget éltél át, ahogyan Illés próféta, a puszta a végnek tűnik – a halál helyének. De nem azt mondta Isten, hogy munkát bízott rád, amit el akar végezni az életeden keresztül? Nem lenne tavasz sem, ha nem volna ősz és tél, és ha nem ültetsz vagy vetsz a maga idejében, akkor majd aratni sem fogsz tudni. Az ültetés és vetés a hit cselekedete. Isten „évszakai" az életünkben nem nélkülözik az ígéreteket és Isten ígéretei nagyobbak az érzéseinknél. Megígérte, hogy még több tavasz és nyár, valamint nagyobb gyümölcstermés lesz az életedben. Ne te szabd meg Isten áldásának a mértékét az életedben azáltal, hogy kétséget és félelmet tanúsítasz, és nem vetsz magokat!

Így hangzik Isten prófétai ígérete az Izajás 35,1-ben: *„virul (virágzik) a puszta, mint az őszike."* Isten megígéri, hogy megerősít kimerültségünkben, elveszi a félelmet és új bátorságot és látást ad. Mindezt aszerint a hit mértéke szerint cselekszi meg, amit már odaadott nekünk. Nem első és nem is utolsó alkalommal, vagy valamilyen krízishelyzet szorításában. Eljött az idő hited aktivizálására és arra, hogy Isten kegyelme megtörje a vállaidon levő igát. Nem vagyunk elég erősek ahhoz, hogy ezt egyedül megtegyük. Nem vagyunk elég okosak ahhoz, hogy egyedül megtegyük. Szükségünk van Isten erejére, hogy működésbe léphessen az a hit, amit belénk helyezett.

Az Izajás 35,2-ben Isten megígéri *„Libanon dicsőségét"*. Libanon zászlóján még ma is látható a cédrusfa képe. A libanoni cédrusok ugyanolyan híresek voltak Jézus idejében is, mint Salamon idejében. Azért él olyan sokáig a cédrusfa, mert faanyaga mérgező a rovarokra és a baktériumokra. Már több ezer éve az ember dezodort készít a cédrusból és szekrényeket, ládákat bélel ki vele, hogy különböző dolgokat tartósítson. A Biblia átvitt értelemben a tisztaság és szentség jelzésére használja a cédrus képét. Amikor tiszta és szent vagy, akkor a „démoni hernyók" és a világi erők nem bírnak téged és az „illatodat" elviselni. Olyan távol szeretnének maradni tőled és szent Istenedtől, amennyire csak lehet. Isten szeretné Libanon dicsőségét bevinni az életedbe. Nem jutsz messzire a győzelmes életben és problémáid megoldásában, ha nem teszed a szentséget mindennapi életmódoddá.

3. A szentség minden másnál előbbre való

A 97. zsoltár azt mondja, hogy: *„akik szeretitek az Urat, gyűlöljétek a gonoszt!"* Az Efezus 5. szerint a szentség teszi széppé az egyházat. A 93. zsoltár kijelenti, hogy Isten házát a szentség teszi Isten házává. Ha nem követed a szentséget, akkor a sötétség erői elemésztenek és életed íze meghazudtolja a jó kinézetre és cselekedetekre irányuló kísérleteidet. Isten azt akarja, hogy életünk változásra inspirálja a világot. Azt szeretné, ha hitünk megmutatkozna az életünkben a szentség által. Pál ezt mondta: *„Neked hited van, nekem pedig cselekedeteim vannak... én meg fogom neked mutatni az én cselekedeteimből az én hitemet."* A hit nem csak valami élettelen tárgy, hanem nagyon is valóságos. Ha olyan hitet akarsz, ami megtöri a kötelékeidet és betölti a szükségeidet, akkor neked is nagyon valóságosnak kell lenned az arra való törekvésedben. Ha olyan hitet akarsz, ami üdvözíti a hitetlen családtagokat és kifizeti a kifizetetlen számlákat, akkor igazi, megváltozott életet bemutató szentségre van szükséged.

Salamon azt mondta, hogy Isten félelme a bölcsesség kezdete. Amikor felismerjük, Ő annyira szeretett minket, hogy képes volt úgy meghalni értünk, hogy mi arra teljességgel méltatlanok voltunk, akkor ennek teljes önátadást kell kiváltania bennünk. Amikor elkezdjük megérteni Isten igazságos természetét, a bűn büntetését és a pokol kinézetét Jézus elbeszélése alapján a Bibliából, akkor némi változtatásokat fogunk eszközölni az életünkben. Amikor elérkezünk a 2Péter 3,10 kijelentéséhez: *„az egek ropogva elmúlnak, az elemek pedig megégve felbomlanak, és a föld és a rajta lévő dolgok is megégnek"*, akkor nem marad más hátra, mint hogy szentségben járással válaszoljunk erre!

Allen & Katy Lake

Isten jelenlétének megérzése

- A lovas oktatástól a misztikáig -

II. rész: „Te csak azzal törődj, hogy szeress engem!"

Christian Parmantier interjúja Francoise Bouchard-ral, akinek Jézus a „A Szívek megtérésének üzeneteit" adta.

Előző alkalommal bemutattuk Francoise-nak a hit útján tett próbálkozásait egészen addig, amíg lelkiatyjával nem találkozott. Most rátérünk Jézussal, Máriával és a testvérekkel kapcsolatos karizmájára.

» *Francoise, a maga útját járta, miután rendszeresen társalkodott az Úrral?*

« Igen, Jézus 1994 óta mindennap beszélt hozzám. Csak hat hónap szünetet hagyott nekem, amikor annyira kételkedtem és kínlódtam. Ráadásul a második gyermekemet vártam. Lelkiatyám akkor azt mondta: „Azt hiszem, hogy Jézus azt akarja, hogy békessége legyen a kicsi miatt, ezért szünetelteti ezt a karizmát."

» *Jézus mikor kezdte folytatni a párbeszédet és az üzeneteket?*

« 1995-ben, második gyermekem születése után, amikor egy kápolnában imádkoztam, újra úgy hallottam Jézus hangját, mintha soha el nem hagyott volna. Azt mondta nekem: „Most, ha elfogadsz, életed utolsó napjáig hallani fogsz engem." Azok alatt a hónapok alatt, amikor Jézus elhagyott, megengedte, hogy visszakapjam a békét, és hogy szüneteljen a szenvedés elleni lázadásom. Jézus kifejtette nekem, azért kellett elhagynia engem, mert hiányzott belőlem a bizalom és a hit, és hogy minden gyötrelmem a természetemből, a múltamból, a bűneimből fakadt... Azóta soha nem hagyott el.

» *Ő mindig fogja a kezét?*

« Igen. Írásom már egyáltalán nem a régi. Annak vége lett.

» *És amikor világi dolgokat ír?*

« Akkor az írásom kevésbé szép, mert az én akaratommal írok, a saját elhatározásomból. De Jézus mégis vezeti a kezemet. Olyan ez, mintha fogná a kezét egy gyermeknek, aki azt szeretné írni, amit akar, így sokkal nehezebb elérni, hogy szépen írjon, mint hogyha alkalmazkodó, és engedi magát vezetni. Amikor Jézus üzeneteit írom, az írásom sokkal szebb, mert teljesen átengedem magam annak, amit mond, teljesen hagyom, hogy Ő működjön. De amikor a vásárolni valókat írom össze, ezt én határozom el, és gyakran sietek, a vonalvezetésem gyakran kapkodó, és azt mondom magamnak, hogy le kéne fékeznem magam. Ha valaki figyelne, amikor írok, azt láthatná, hogy gyakorlatilag csak az ujjaim mozognak.

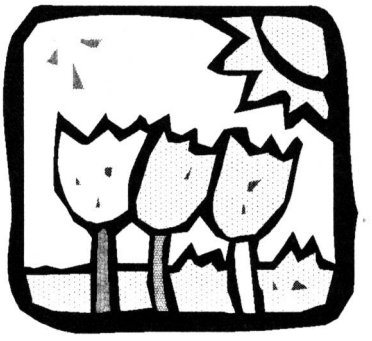
» *Milyen helyet foglalt el Jézus az Ön életében?*

« Már tizenkét éve annak, hogy Jézus egyre erősebben vezet engem a csendben és a szemlélődésben. Azt kéri tőlem – tőlünk –, hogy nézzük Őt, hogy bensőségesen éljünk együtt Övele, minden pillanatban, hogy szeressük az alázatot, egyre kisebbek legyünk, hogy szakadjunk el mindentől, még a próbatételektől is, hogy Őt tegyük az első helyre. Azt kéri tőlem, hogy állandóan örömben éljek, hogy mosolyogjak rá, hogy hirdessem az igazságot, minden üldözés és minden vádaskodás ellenére. Szentáldozás közben hirtelen azt mondta: „Nem olyan fontosak az akadályok, nem olyan fontosak a próbatételek, mindig Én leszek a győztes. Neked csak az a dolgod, hogy haladj előre, tedd az én akaratomat, hirdesd az üzeneteimet, és ne foglalkozz a próbatételekkel. Én, Jézus Krisztus, mindent meg fogok tenni érted, ha átadod magad nekem. Ha van, aki elutasít, imádkozz érte, ha vannak problémák, add át nekem, te csak azzal törődj, hogy szeress engem."

» *Ez az Evangélium summája?*

« Jézusnak szüksége van rá, hogy bensőséges kapcsolatban legyünk Övele, hogy minden pillanatban szomjazzuk a Vele való találkozást. Minden missziót megelőzően Övele kell lennünk. Őrá kell vágynunk naphosszat, Őérte kell égnünk. Bármit is teszel, Övele együtt kell tenned, Mária kezét fogva. Az Úr még jelenvalóbb számomra, mint Ön. Azt kéri tőlem, hogy Őrá mosolyogjak, hogy Őrá tekintsek, mielőtt bármibe fognék. Ebben a pillanatban Ő vezet minket, Ő nyilatkozik meg az egész kicsiny dolgokban éppúgy, mint a nagyokban. Feltárja magát, és mindent megad, minden korlátozás nélkül.

Jézus a lelki életet a hétköznapi eseményeken keresztül magyarázta meg nekem. Egyik nap egy létrán állva javítottam a ház vakolatát, Jézus így magyarázott: „Ha jó vakolatot akarsz, a felületnek tisztának kell lenni, jól letisztítottnak, szilárdnak, azután rakhatod fel a vakolatot, ez tartós lesz. Ugyanígy a léleknek is szépnek kell lennie: először térjen meg, tisztuljon meg, azután tudja Istent befogadni. Ha nem hagyja magát megtisztítani, Isten szeretete nem lesz benne tartós: minden összetörik, mint a megrepedt vakolat."

Jézus szüntelenül újra kéri, hogy hirdessék az Evangélium igazságát, és hogy térjenek vissza a Katekizmushoz, ez nagyon sürgős. Sokan nem akarnak már erről hallani, mert nem akarnak lemondani a bűneikről. De nem lehet a világosságban élni, ha valaki visszautasítja az igazságnak még oly kis részét is. Jézus csak olyan szívbe jön el, amelyik teljesen igent mond. Az, aki ragaszkodik a maga akaratához, aki folytatni akarja a bűnös életet, miközben azt mondja, hogy ő nem vétkezik, viperatojást költöget, és egy idő után a vipera megszületik. Rombolni fog a lélekben, és minden elmúlik.

» *A Szűzanya ad-e Önnek üzeneteket?*

« Igen, kezdetben ritkábban, most egyre gyakrabban.

» *Ez hogyan kezdődött?*

« A legtöbbször Jézus jön, hogy szóljon hozzám, és a végén azt mondja: „Most hallgasd az én Szent Anyámat!" Mária azt kérte tőlem, hogy medjugorjei képe előtt imádkozzak, amit azért adott, hogy érzékeljem, nagyon erősen átérezzem az ő jelenlétét. Amikor közeledik, azonnal megérzem, és széles mosoly jelenik meg ajkaimon. Mária mindig mosolyogva érkezik. Nagyon szeretem, mert ő egyszerre mosolygós és nagyon határozott. Ővele nyugodt vagy, pontosan tudod, hova kell lépned, mert ő nem gyenge, hanem szilárd. Azt mondja: „Ezt tedd" vagy „Azt tedd". Az az érzésed, hogy két lábbal áll a földön, mintha itt élne, és hogy minden olyan egyszerű. Jézusnál az első években nem tudtam, hogy jól értem-e, amit nekem mond, mert nagyon mély volt, és ez isteni. Arra kért tehát engem, hogy magyaráztassam el Máriával, és így érthető lett. Valóban, kezdetben csak Jézusra gondoltam, és Ő adta nekem Máriát.

» *Tudna beszélni nekünk Jézus karakteréről?*

(Csend)

« Mindenek előtt a tekintete az, ami teljesen áthatol rajtad, amikor ránézel. Úgy érzed, hogy egész testedet és lelkedet átjárja az Ő tekintete. Ő a Szeretet. Ugyanakkor tapasztalod a szentség, a hatalom, a tisztaság, a mélység érzetét. Jézus nem beszédes, de annyi mindent közöl, amikor csendben néz minket. Jézus a lármában nincs jelen. Sok eltévelyedést látok bizonyos dicsőítő csoportokban, mert nem az imából fakad a dicsőítésünk. Ez ellentétben áll Jézussal. Jézus mélységes, csendes, és nagy tekintély előtted. Gyöngéden próbál téged magához vezetni.

De amikor olyan lelkeket látok, akik bűnben élnek, gyakran nem merek sokáig Jézusra nézni, olyan súlyos a tekintete. Lecsukom a szemem, mert átérzem az Ő mindenhatóságát és igazságosságát a megkeményedett szívek előtt. Jézus néha erőteljes üzeneteket ad a bűnben élő emberek miatt, mert mindenáron meg akarja szabadítani őket. Miközben beszél hozzám, az az érzésem, mintha gyermek lennék, aki kölcsönadja a kezét, de ő ezekben a pillanatokban nem rám néz. Az Ő tekintete, az Igazságosság és az Igazság tekintete, a bűnösökön nyugszik. És amikor az üzenet befejeződik, újra mosolyogva néz rám, mintha mondaná: „Te csak ne félj, Én hozzád mindig ilyen gyengéd vagyok."

» *Hogyhogy?*

« Amikor Jézus olyan lelket lát, aki az igazságot, a szeretetet, a teljes igent választja, Jézus rendkívül, leírhatatlanul gyengéd. De amikor egy gőgös lelket lát, aki visszautasítja az igazságot, egy kicsit olyan, mintha szemeiből villámok lövellnének. De ezeket a villámokat a démon ellen szórja, aki ezekben a lelkekben van. Jézus tehát nagyon szigorú, több mint szigorú, mert ezek a lelkek olyan úton járnak, ami a vesztükbe vezet, amit szabadon választottak.

» *Gyakran ad-e Jézus személyes üzeneteket?*

« Időről-időre. De a könyvek üzenetei mindenkinek szólnak, valóban. Azok az üzenetek, amelyek csak nekem szólnak, az én saját külön füzetemben találhatók. Tehát mindenki fogadja el a könyvek üzeneteit úgy, mint személyesen neki szóló üzeneteket.

Néhány év után te is hordozod Jézus keresztjét, minél inkább látod Jézust, minél inkább szemléled Őt. Ő hallgatag, szent, nagyon szép, aki szabadságunkat és boldogságunkat akarja. És minél inkább látsz magad körül olyanokat, akik elvetik az Evangélium egy részét vagy egészét, akik gőgösek, miközben azt állítják, hogy keresztények, annál többet szenvedsz, mert neked is ugyanaz a vágyad, mint Jézusnak, hogy ezek az emberek a teljes igazságot választva megszabaduljanak.

» *És ehhez képest Mária?*

« Mária megnyugtató, ezzel szemben Jézus néha megrázó. Azelőtt, amikor gondjaim voltak, nem nagyon mertem Jézushoz szólni. Máriához fordulni sokkal könnyebb, mert ő világosan megmondja neked a dolgokat. Ragyogó, hogy megmagyarázza, mi történik, mi az, ami megy az életben, mi az, ami nem. Mindig azt mondja, ahhoz, hogy az ember békében és Isten szeretetében éljen, egyetlen kompromisszumot sem kell elfogadnia. Mária beszélt nekem a szeretetről is, megmagyarázva, hogy az igazi szeretet Jézus akaratának követése, és nem az, hogy másoknak emberi módon okozunk örömet, és hogy hallgatunk bűneikről, nehogy zavarjuk őket. Rábíztam Máriára küldetésemet, a konferenciákat, az imacsoportokat, mindent odaadtam neki, és ő mindig itt van. Minden mindig nyugodtan történik: ez Mária jele, és ez megkapó. A konferenciák után néha vannak, akik sírnak egy kicsit, de ez mindig nyugodt légkörben történik.

» *Előfordul, hogy Mária a konferenciák közben beleszól?*

« A beszédbe nem, de közvetlenül a szívekbe igen. Rábízom az egész közösséget, és néha a gyógyulásokért mondott ima előtt arra kérem az embereket, hogy szándékaikat bízzák Máriára, hogy ő ajánlja azokat Jézusnak. A konferenciák végén Jézus néha mond nekem egy kis befejező beszédet, vagy inkább a kézrátételnél. Bizonyos emberekről ezt mondja nekem: „Ez nem megy." Egyszer azt mondta: „Ez a lélek, amelyik papnak adja ki magát, nem pap..." Néha nagyon nehéz azt mondanom azoknak, akik úgy állnak oda, mintha semmi bűnük sem lenne, hogy súlyos bűn terheli a lelkiismeretüket. De nem mindig mondom, különben elárulnám Istent.

» *Az üzeneteket, amiket kap, a fülével hallja?*

« A gyógyulásért mondott ima közben néha a fülemben hallom a szavakat. Más alkalommal az egy világosság, egy evidencia. Nem sok időm van az emberek között, nagyon gyorsan imádkozom fölöttük. Az üzeneteket Jézus megmutatja nekem.

» *Hirtelen eszébe jut valami?*

« Igen, nagyon erősen.

» *Mint egy gondolat, amit egy másik követ?*

« Nem, ez nem egy gondolat, ez sokkal erősebb, mert képtelen vagyok benne kételkedni. Pedig természetemnél fogva kétkedő vagyok. Ez olyan kétségbevonhatatlan, mint hogy ez a szín zöld. Kérdés fel sem merülhet, olyan bizonyos. Vagyis nincs helye a kételkedésnek, mert annyira világos.

» *Pontosan adja vissza, amiket kapott?*

« Néha megpróbálok velük „kesztyűs kézzel" bánni, nehogy hirtelen megütközést keltsek.

» *Jézus megnevezi-e Önnek a bűnöket?*

« Néha igen, vagy megmutatja. Néha-néha megpróbálom finoman becsomagolni a bűn leleplezését. Ha az illető elfogadja, tovább beszélek neki. Nem merek mindig mindent azonnal megmondani.

» *Miért halogatja Jézus szavainak megmondását?*

« Mert úgy gondolom, hogy a lényeg az Igazság kimondása. És ezt mindenképpen megmondom végső soron. Jézus azért jött, hogy nagyon gyöngéden szóljon hozzám. Nekem is meg kell próbálnom, hogy gyöngéden közvetítsem. De ha egy gőgös emberrel kerülök szembe, nagyon-nagyon kemény vagyok.

» *Egyeseknek gyöngédségre, másoknak keménységre van szükségük?*

« Pontosan. Annak, aki papnak adta ki magát, azonnal megmondtam, hogy nem pap. Reverendában volt, és azt mondta, hogy misézik. De a konferencia alatt valami megérintette, és jött kézrátételes imáért. Amióta megláttam, borzasztó volt számomra látni, hogy nem pap. Amikor azt mondtam neki: „maga nem pap", megpróbált győzködni, hogy de igen, és hogy ez és ez szentelte fel... és akkor visszavágtam, „ez nem igaz, maga nem pap." Nem voltam gyengéd, mert ez nagyon súlyos dolog. De könnyekben tört ki, és megrendült, amikor a végén azt mondta nekem: „Meg fogom látogatni egyházmegyés püspökömet."

» *Szólnak-e Önhöz a szentek?*

« A Gyermek Jézusról nevezett Szent Teréz nagyon közel áll hozzám. Ő többször szólt hozzám. Előfordult, hogy az emberek őt látták az én helyemben a konferenciák alatt. Ő azt mondta nekem, hogy mindig mellettem van, hogy segítsen a misszióban.
Pio atya többször eljött, és olasz akcentussal szólt.

» *Franciául beszélt?*

« Igen, olasz akcentussal. Talán azért, hogy felismerjem.

» *Milyen idős, amikor megjelenik?*

« Nem tudom. Nem úgy érzékelem, mint Jézust. Érzem a jelenlétét és a tekintetét, de nem látom. Ő nagyon jó, a hangja nyers, de jósággal teli. Kezdetben félelmet keltett bennem, mindazok miatt, amiket átélt. Ő mondta nekem elsőként: „Nem kell félned a missziódban!" Lelki nagyapámnak hívom őt, mert az én lelkiatyám lelkiatyja. Ezért annyira jelenlévő. Néha, amikor fel akarom hívni a lelkiatyámat – ez gyakran előfordul –, és egy kicsit habozok, akkor mindig az én lelkiatyám hív fel engem. Biztosan Pio atya súgja a fülébe, hogy szükségem van rá.

— FOLYTATJUK! —

AZ OLTÁRON LÉVŐ SZENTSÉG

Boldog vagyok, hogy arról szólhatok, ami az egyik legszentebb dolog a világon. Megrendítő látni, milyen messziről indultam, és mennyi kegyelmet kaptam, hogy megláthassam a közénk lehajló Istent: fehér ostya-ruhájában, amint papi kezek emelik fel a magasba...

Hányszor, de hányszor olvastam a megírt Szavakat: *„Vegyétek, és egyetek ebből mindnyájan, mert ez az Én Testem, amely értetek adatik..."* Mindhiába. Fel sem merült bennem, hogy valóban az Úr Jézus teste lehet. Azt gondoltam, ez azért már túlzás, ennyire hinni, már szinte babonaság! Végül is hidegen hagyott, csak mosolyogni tudtam rajta, hiszen szívem mélyéig protestáns voltam...

Amikor az év eleji ökumenikus imatalálkozó egyik elmélkedése Pál megtéréséről szólt, Isten azt mondta: *„Így fogsz te is leesni."* (ApCsel 9,1-9) Tudomásomra hozta, hogy amit eddig igaznak hittem, romba fog dőlni – akárcsak Pálnál. Az egész nagyon felkavart, de nem volt mit tenni, már elhatároztatott.

Pár hónap múlva elhelyezték tőlünk azt a katolikus papot, akitől nagy hirtelenjében a baptistákhoz pártoltam. A Szentírás és a katolikus hittan annyira ellentmondónak tűnt dogmáival, szobraival, de főleg az állandó „Máriázással", hogy ijedtemben csapot-papot otthagytam, és baptistának álltam, rögtön az első áldozás után. Gondoltam, mielőtt elmegy, bocsánatát kérem akkori hirtelen eltűnésemért, s elmentem a búcsúmiséjére. Kezet fogott velem, majd azt mondta: – „Milyen érdekes! Én elmegyek, maga meg ide fog járni..."

Nem értettem, hogy mondhat ilyet? De éppen ez tört össze, világos volt, hogy Isten üzenetét adta át.

Azon a nyáron jött „az" a katolikus karizmatikus lelkigyakorlat, ami megváltoztatta az életemet. Katolikus barátnőm hívott el. Éreztem, hogy Isten a katolikusok közé hív, ettől féltem mindennél jobban, 5-6 év protestánsság után!

Vívódásaimmal többeket agyonfárasztottam. A fiatal, lendületes János atyának is beszéltem erről, gondoltam igyekszik majd érvekkel meggyőzni – hiszem mindennél jobban erre vágytam –, de egy szót sem szólt. Azt mondta, imádkozik, hogy Isten mutassa meg, hol a helyem. Estig azon vívódtam, hogy egyáltalán megengedjem-e, hogy megmutathassa! Agyonfáradva a belső harctól már csak az énekeket nézegettem, mikor is ezt olvastam: *„Ne félj, maga Isten jön és ad jelet..."* – erre megnyugodtam.

Másnap elkezdődött a Szentmise. *„Szentlélek, jöjj, lobogó láng..."* – énekeltük, mialatt feldübörgött bennem az Úr hangja: „Te már lemondtál az életszentségről, de Én azt akarom!" (az „életszentség" kifejezést nem is ismertem) – „Hol, Uram?" – kérdeztem meg. Erre körbefordult előttem a kápolna: – „Íme, az Én Családom. Anyákat és nővéreket kaptál" – azután csend lett.

A szózatot rajtam kívül senki nem hallotta. Hangosan zokogtam, miközben elkezdődött az Úrfelmutatás. János atya a kezébe fogta az ostyát, és mikor kissé fölé hajolva kimondta: – *„Vegyétek, és egyetek ebből mindnyájan, mert ez az Én Testem!"* – akkor **Isten hangja feldübörgött a pappal együtt mondva ki a Szavakat!** *„és a hangja, mint a nagy vizek zúgása"* (Jel 1,15) – olyan volt! Erre olyan szent félelem vett erőt rajtam, hogy csak azért nem estem el, mert már térdeltem! (Mt 5) Akkor odaért, hogy *„Vegyétek és igyatok ebből mindnyájan, mert ez az Én Vérem kelyhe!"* Isten ezt újra a pappal együtt dübörögte – és én csatlakoztam a katolikus hithez.

Ha azt gondoljátok, hogy mindez elég volt értelmem gőgjének legyőzésére, tévedtek. Óriási harc vette kezdetét bennem az észérvek és a hit között. Ezért ezek után egy álomban egy embert láttam fejtől derékig, ahogy végigment rajta egy kör alakú fény. Megkérdeztem, mit csinál? – „Áldozik" – volt a felelet. Mindezt megjegyeztem és forgattam a szívemben...

A következő nyáron is eljött a váci Názáret közösség, és mi is részt vehettünk a lelkigyakorlatán. Az egyik este nagyon áldott volt a szentségimádás. Egyik testvérünknek, Saroltnak meg is gyógyult a sarka!

Az atya egyenként áldott meg mindenkit. Előttem is megállt. Amikor felnéztem az Oltáriszentségre, hirtelen hátra estem. Egy szemvillanás volt az egész. A mai napig nem értem. Teljesen tudatomnál voltam. Megkérdeztem a Szentlélektől, mi történhetett?

Egy kép vágott belém, amikor Jézust el akarják fogni a Getszemáni kertben: *„Jézus pedig, aki tudott mindent, ami várt rá, eléjük ment, és megkérdezte tőlük: »Kit kerestek?« Azt felelték neki: »A názáreti Jézust.« Ő azt mondta nekik: »Én vagyok.« Amikor azt mondta nekik: »Én vagyok«, meghátráltak és a földre estek. Erre ismét megkérdezte őket: »Kit kerestek?« Azok pedig azt mondták: »A názáreti Jézust.« Jézus megismételte: »Mondtam nektek: Én vagyok!«"* (Jn 18,4-8) Erre leesett a hályog a szememről.

Azóta hiszek.

Bárki bármit mondjon. Személyesen Ő, az Úr van jelen, hófehér ruhában, törékenyen, végtelenül törékenyen... Igen, Ő a mi Istenünk. Nincs is másnak ilyen Istene, csak nekünk, kereszténynek! Nincs Hozzá fogható szeretet.

Ámen.

Andrea

Egy megtérő vallomása

TANÚSÁGTÉTEL

Szentmiséről hazafelé jövet azon gondolkodtam, vajon melyik a „hatékony" része a misének. Úgy értem, ami rám hat, ami jó irányban változtat. De nem tudom. Azt hittem az áldozás, de nem csak az. Hanem már például az elején a bűnvallás is. Valahogy az egész. Pedig a figyelmem sokszor elkalandozott, sok mindent nem is értek. Például nem tudom, hogy áldozás után mit szoktak csinálni az emberek, mit szoktak imádkozni, amíg térdelnek. Én csak igyekszem az Úr jelenlétébe képzelni magamat.

De nem is fontos értenem, hogy mi történik bennem, és pontosan mikor is. Különben is, ahol égi és földi összeér, ott úgysem fogok tudni mindent meglátni, ami történik az én földi szemeimmel, akárhogy meresztem is. Mert történik valami a „túlsó oldalon" is, a számomra láthatatlan világban, tőlem függetlenül, csak valahogy az, hogy ezt mégis érzékelni tudjam, az már nem független tőlem, mert ahhoz hinnem kell, vagyis engednem, hogy megtapasztalhassam. Most legalábbis így gondolom.

Hazafelé megint csodálkoztam, hogy elmaradtak a fejemből a kísértő gondolatok, és békességet éreztem. Kár, hogy ezek törékeny, múlandó időszakok még egyelőre, kis dolgok is kizökkentenek belőle. Mindenesetre az a tapasztalatom, hogy a szentmise jól „működik".

Az a hasonlat jutott erről az eszembe, hogy olyan, mint amikor egy növény felszívja a föld alól a láthatatlan nedveket, beszívja a levegőt (látható vagy sem?), felveszi a látható, de elég megfoghatatlan fényt: és látható, és teljesen kézzelfogható módon növekszik általuk, testének részévé válnak, beépülnek. És ez mind az anyagi világban történik. Habár ez sem „Isten háta mögött", az Ő tudta nélkül zajlik. A növény is Isten által teremtett anyagokból áll, benne van az „ujjlenyomata", gondolata, még inkább azért, mert a növényben élet is van, és minden növekedést Isten ad, nem?

Erről eszembe jut általában az ÉLET rejtélye. Mert lehet egy növény talaja tápanyagokban gazdag, fürödhet napfényben, lehet minden körülménye optimális, ha az a növény már elpusztult, ha megszűnt benne az élet, nem fog növekedni. Számomra mindig lenyűgöző, valahányszor eszembe jut ez a határ élet és nem élet között. Ami minden élőlénynek alapvető tulajdonsága, hogy valamikor nem volt, aztán pedig nem lesz. (Na jó, nem olyan módon fog azután létezni.) Ebben igazán ott van Isten! (Minden másban is, persze, de az én számomra ebben különösen.) Vagyis minden kis fűcsomóban, a moha növénykében is, meg a hatalmas hegyek büszke fenyőiben is.

Uram, lenyűgöz, mennyi csodával veszel körül ebben a világban. Dicsőítelek, és leborulok előtted. Te még egy pici növényben is meg tudod mutatni végtelen hatalmadat, a teremtés csodáját. Köszönöm, Uram, hogy látnom engeded, hogy értenem engeded, hogy megmutatod!

És hogy nekünk, embereknek értelmet adtál, amivel titkaidat kutathatjuk, hogy most már tudjuk, mitől, hogyan nő egy levél, mi zajlik a sejtjeiben.

Azt gondolom, hogy Isten örül annak, ahogy a körülöttünk lévő világ titkait kutatjuk, mint ahogy mi is örülünk, amikor a gyermekünk elkezdi betűzgetni a feliratokat. „Apró" különbség, hogy én nem nagyon örültem, amikor a falra firkált csúnya szavakat próbálta kisilabizálni a fiam, ezzel szemben amit mi olvashatunk Isten „könyvtárában", az az Ő keze nyoma, az Ő „írása". Mind csodálatos, az Ő dicsőségét hordozza, ahogy meg is mondta a teremtett világról, mikor elkészült vele, hogy az jó. Márpedig, ami Neki jó, az tökéletes, hibátlan, tiszta és szent. Hiába piszkolt és pacázott bele az ellenség a mi bűnünkön keresztül, még így is sejteni az eredeti szándékot.

Adja Isten, hogy a mi életünkben is minél inkább kirajzolódjon az Ő szándéka!

Tudod, mégis aggódom időnként. Annyira szeretném, ha nem lennék hűtlen, de tudom, hogy én nem tudok magamtól hűséges lenni. Csak kérni tudom, hogy ne engedjen elbukni, de tudom azt is, hogy elég önfejű vagyok. Isten pedig engedni fog élni a szabadságommal akkor is, ha az visszaélés, és fáj Neki. Én pedig nem akarom Őt megbántani, nem akarok fájdalmat okozni Neki, miközben tudom, hogy ehhez nem rendelkezem elegendő képességgel. Tudom, a válasz Jézus Krisztus. Ő tud hűséges lenni, Ő tud engedelmes lenni. A miénk pedig a kegyelem, Jézus Krisztus érdeméért. (Ez még a mohanövény életénél is lenyűgözőbb és érthetetlenebb csoda!) Ez akkor azt is jelenti, hogy valahányszor Istent megbántom, de bocsánatot kérek, mivel Ő tökéletes, a Benne általam okozott seb nyomtalanul begyógyul? Vagyis teljesen elfelejti? Ő, aki mindent tud? Na jó, nekem nem kell mindent értenem. Bárcsak megajándékozna ezzel a fajta feledékenységgel!

Bocsáss meg, azt hiszem megint bölcsebb lett volna kevesebbet beszélnem. Meg úgysem a nagyszerű gondolataim számítanak, hanem a tetteim. Hiába tudom elméletben kitűnően, hogy szelídnek kell lennem, mint az én Mesterem is volt, ha ugyanakkor képes vagyok torkom szakadtából üvöltözni valami kis szófogadatlanság miatt a nálam másfél fejjel és 20 kilóval kisebb fiammal. És olyan jó, hogy mostanában többször is meg tudtam állni azt, hogy kitörjek. (Egyszer még azt is, hogy valakiről rosszat mondjak. Úgy rosszat, ami igaz, de mégsem épített volna senkit és semmit, ha elmondom, csak az én „igazságom" növekedett volna az összehasonlításban.) Jaj, ezen a területen még mérhetetlenül sok gyomlálni való van! De Isten velem van, és Benne van az én bizodalmam.

Dulka Erika

»Miért feledkeztél meg rólam?«

Minden keresztény életében elkövetkezik az a pillanat, amikor ez a kérdés megfogalmazódik benne. Ilyenkor úgy érzi, hogy minden ellene van, minden földi reménye széttöretett, hogy a nagy világesemények folyamatában teljesen elveszett, mikor minden életcélja kudarcot vall, és minden értelmetlennek tűnik. Ilyenkor az a lényeg, hogy kihez intézi az ember ezt a kérdést.

Ne a sötét sorshoz, hanem Istenhez forduljunk, aki az én sziklám volt és marad mindörökre – az örök alap, amelyen életem nyugszik.

Lehet, hogy én kétségbeesem, Isten azonban olyan, mint egy szikla, ha megingok, Isten akkor is megingathatatlanul áll mellettem. Amikor hűtlen leszek, Isten akkor is hű marad....

Elviselni a szégyent, gúny tárgya lenni a hitért, ez a jámbor ember kitüntetése évezredek óta. Fájdalmat okoz a testnek és a léleknek, hogy nem múlik el úgy nap, hogy Isten nevében ne kételkednének, ne gúnyolódnának.

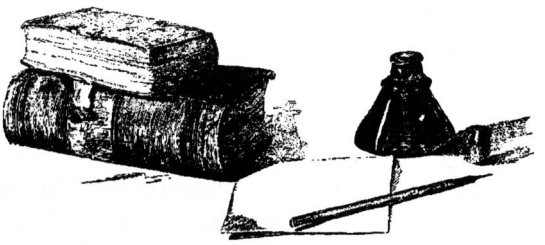
Hol van hát Istened?

Megvallom Őt a világ előtt, és Isten minden ellensége előtt. A legnagyobb szükségben is hiszek Isten jóságában, a bűnös állapotban is hiszek a megbocsátásban, a halál közelében is hiszek az életben, és a vereségben is hiszek a győzelemben. Az Isten általi elhagyatottságban is hiszek Isten jelenlétében. Aki megtalálta Istent Jézus Krisztus keresztjében, az tudja, hogy milyen csodálatosan rejtőzik Isten ebben a világban, és hogy éppen ott áll a legközelebb hozzánk, ahol Őt a legtávolabbinak hisszük.

Ismeretlen szerző

Tanúságtétel egy könyvről

— Christine Ponsard: Hit a családban —

Amikor olvastam ezt a könyvet, inkább úgy éreztem, mintha egy lelkigyakorlaton vennék részt, és nem úgy, hogy egy tanácsadó jellegű könyvet tartok a kezemben. Általánosságban azt mondhatom, hogy inkább megerősítést adott, árnyalta a képet és kiegészítette azt.

Elsősorban abban erősített meg, hogy minden ember, így minden gyermek is egyszeri és megismételhetetlen csodája az Úristennek, és mivel mindegyikünk külön egyéniség, így nincsenek mindenkire érvényes jelleggel megfogalmazható konkrét szabályok a gyermeknevelésben. A gyermeknevelés inkább az odafigyelés, odahallgatás, rácsodálkozás és felfedezés művészete, és távol áll a birtoklástól, kialakítástól, formálástól.

A könyv felhívta a figyelmemet arra, amire már a Katekizmus olvasásakor is rácsodálkoztam: a keresztények a megkeresztelt emberek, így a keresztény család is attól keresztény, hogy meg vannak keresztelve a tagjai, és nem attól, hogy hogyan élnek, és az életszentség melyik fokára jutottak el. Ez engem feloldozott a teljesítménykényszertől, kiszabadított a megfelelni vágyás rabságából, és elmondhatatlan szabadságot adott. Ezzel lehetőséget is arra, hogy a keresztség erejéből valóban felforrásozó kegyelmek eljuthassanak az életembe, és erre megnyissam a gyerekeink szemét és szívét is.

Ez a gondolatmenet abban is nagyot segített, hogy más családokat ne ítéljek meg például a misén való viselkedésük vagy gyerekeik esetleg megbotránkoztató magatartása, vagy bármi egyéb külső tényező miatt. Ha ilyennel találkozom, azóta, hogy a könyvet olvastam, inkább két lépést hátrálok lélekben az ösztönös ítélkezés elől, és tiszteletet érzek: ők is keresztények, és nem tökéletesek, hanem éppúgy Isten irgalmára szorulnak, mint én – illetve mi.

Szóval szabadabb lettem az ítélkezéstől és a botránkozástól, amely eddig rejtetten jelen volt az életemben, és most fényt kapott, lelepleződött. Könnyebb elfogadnom más családok más megoldásait, magatartásformáit, habitusát, nem gondolom többé azt, hogy egy adott helyzetben-életkorban-problémára feltétlen csak nálam lenne az igazi jó megoldás... és ez nagyot lendít a közösségi életünkön is.

Már nem ijedek meg attól, hogy épp ebben a korban kell gyerekeket nevelnem, és nem akarom őket kivonni többé a világból és burokban tartani. Nagyon megerősített a gondolat, hogy igen, nem véletlen, hogy pont ekkor születtek, hiszen Isten őket ide teremtette és hívta meg, itt van dolguk és feladatuk. Segít, hogy inkább szembenézzünk együtt a problémákkal, veszélyekkel, társadalmilag magától értetődően elfogadott, ám egyértelműen bűnös struktúrákkal, életkornak megfelelően átbeszéljük és átimádkozzuk ezeket, és együtt keressük meg a válaszokat.

Segített az a gondolat, hogy a házasságban nem baj, ha nem teljesen áttetsző az ember. Nemhogy szabad, de kell is, hogy legyen egy titkos kert, ahová senki, még a házastárs sem lép be, egyedül Isten. Hogy az egység nem eggyéolvadás.

A könyv hatására átgondoltam az apa szerepét a családban. Nagyon magamra ismertem az egyik példában, és azóta nem próbálom „kikapni" férjem kezéből pl. az esti imáknál a vezetést, a gondolataimat nem akarom mindenáron kifejteni, hanem hátrébb lépve teret adok az ő kibontakozásának.

Újra és újra kitűnik a könyv olvasásakor az ima fontossága. Eddig is imádkoztunk együtt, de most jobban odafigyelek, hogy az időt úgy osszam be este, hogy ne kelljen rövidíteni és ne „csapjuk össze" az imaalkalmainkat. Hasznos volt az a megerősítés, hogy a kötött imák fontosak, és most jobban értem a szerepüket is.

Jó volt átgondolni, miképpen kell bátorítani a gyerekeket hízelgés nélkül, s hogy mit jelent az igényes szeretet.

Amikor a könyvben azt olvastam, hogy a gondviselésbe vetett megingathatatlan bizalom mellett nem szükséges a gyerekeket teljesen távoltartani az anyagi nehézségektől, akkor megkönnyebbültem, mert az egyik legjobb barátnőmtől pont ezen a téren kaptam igen kemény kritikát. Neki az volt a véleménye, hogy sosem szabad valamire azt mondani, hogy nem telik rá

– ez nálunk előfordul –, mert azzal nagy szorongást okozunk a gyereknek.

A nyolc boldogságról szóló részből a tisztaszívűségnél olvastam számomra új és fontos gondolatot: a gyermeki lelkület fontos vonása, tiszta és teljes szívvel Istenhez tartozni. „A tisztaság olyan, mint az éles kard: választásra kötelez bennünket." IGEN vagy NEM.

Azt is fontos volt tudatosítanom, hogy nem nevelhetjük az akaratot az alázat felébresztése nélkül.

Lelepleztem a könyv segítségével a „mondvacsinált kötelességeimet", amelyeket inkább a gőg sugalmaz, mintsem a szeretet. Valóban felszabadító, hogy az Isten egyszerre csak egy dolgot kér tőlünk és biztosan nem Ő várja el, hogy hajszolttá dolgozzam magam, és fáradt, kimerült legyek pont estére, amikor imádkozunk, együtt vagyunk! És nem azt kéri, hogy sokat tegyünk, hanem hogy nagyon szeressünk.

Ami nagyon konkrét változást adott az az, hogy felülvizsgáltam és férjemmel is megbeszéltem azt az óriási hibát, amit elkövettem a gyereknevelésben, és a következő napokban igyekszünk együttes erővel ezen változtatni. Felismertem, hogy a gyerekeimet nem nagyon vontam bele a házimunkába, csak rendszertelenül és elhanyagolható mértékben. Sikerült a könyv segítségével rájönnöm arra is, hogy ez miért alakult így a mi családunkban, és ezt férjemmel is átbeszéltük. Olvastam, hogy a szolgálatoknak milyen nagy a fontossága, főleg az apró és rendszeres szolgálatoknak, hogy ennek segítségével a gyerekek kiléphetnek a kényelmes kis önzésükből. Hogy igenis ez nagyon erős közösségformáló erő, amit eddig nem – vagy alig – használtam fel, és alakítja a jellemet, az érzelmeket, a hozzáállást. Szerencsére még nem egészen késő változtatni ezen. Most már, hogy felismertem e mögött a magatartásom mögött azt az okot, hogy ez így kényelmesebb volt nekem, hiszen hamarabb, jobban és gyorsabban megcsináltam mindent. Ráadásul úgy gondoltam, hogy ez jó nekik is, hiszen hadd játsszanak-tanuljanak-szórakozzanak inkább... Így ez a felismerés erőt is ad, hogy ezt a nagy és radikális változást végig is vigyük együtt, persze nem diktatórikus módszerekkel, hanem együtt leülve, átbeszélve a dolgot.

Az ünnepek fontosságát is megerősítette a könyv. Ami más lett azóta, az az, hogy most már nem arra törekszem, hogy pontosan odaérjünk a mise elejére, hanem arra, hogy pár perccel előbb legyünk ott.

Összefoglalva úgy gondolom, hogy ez a könyv engem nyitottabbá, elfogadóbbá, szabadabbá tett. Könnyebben tudok végiggondolni az enyémtől eltérő gondolatmeneteket, könnyebben tudok tisztelni és szeretni másokat, és ez a gyerekeimnek is nagy ajándék, hiszen például tavaly elképzelhetetlen volt még, hogy egy hétre nálunk lakjon két „idegen" gyerek, és most egyáltalán nem visel meg a dolog, és ez számomra is nagy meglepetés.

Christine Ponsard: Hit a családban
(Ára: 1.950.–Ft)

Megrendelhető:
Nyolc Boldogság Katolikus Közösség
8777 Homokkomárom, Ady u. 2.
e-mail: nyolcb.kiado@gmail.com
www.nyolcboldogsag.hu
Tel: 93/356-113

Egy hálás olvasó

LASSÚ TÁNC

Nézted valaha a gyerekeket játszani a körhintán?
Hallgattad, mint az esőcseppek földet érnek tompán?
Követted szemeddel egy pillangó szeszélyes röptét,
Nézted a tovatűnő éjben a felkelő nap fényét?
Lassítanod kéne.
Ne táncolj oly gyorsan.
Az idő rövid
A zene elillan...

Átrepülsz szinte minden napodon?
S amikor kérded: „Hogy s mint?"
Meghallod a választ?
Mikor a nap véget ér, te ágyadban fekszel,
Tennivalók százai cikáznak fejedben?
Lassítanod kéne.
Ne táncolj oly gyorsan.
Az idő rövid..
A zene elillan...

Szoktad mondani gyermekednek, „majd inkább holnap"?
És láttad a rohanásban, amint arcára kiült a bánat?
Vesztettél el egy jó barátot, hagytad kihűlni a barátságot, szerelmet,
Mert nem volt időd felhívni, hogy annyit mondj: „Szia"?
Lassítanod kéne.
Ne táncolj oly gyorsan.
Az idő rövid.
A zene elillan.

Mikor oly gyorsan szaladsz, hogy valahová elérj,
Észre sem veszed az út örömét.
Mikor egész nap csak rohansz s aggódsz,
Olyan ez, mint egy kibontatlan ajándék...
melyet eldobsz szinte egy perc alatt.
Az Élet nem versenyfutás.
Lassíts, ne szaladj oly gyorsan.
Halld meg a zenét,
Mielőtt a dal elillan.

— * — * — * —

Ezt a verset egy 6 éves kislány írta, akinek már csak pár hónapja van hátra, ugyanis rákos beteg. Az volt a kívánsága, hogy ez a vers minél több emberhez jusson el, mert szeretne minket figyelmeztetni, hogy rövid az élet!

Arra szeretnélek kérni benneteket, hogy egy ima erejéig szakítsatok rá pár percet!!!

Köszönet és hála érte!!!

Vianney Szent János (1786-1859) gondolatai

— Ünnepe: augusztus 4. —

Egy kortárs híres szónok (Bossvé) mondta, hogy: „az én beszédeimet meghallgatják az emberek, és utána elmennek a színházba, az arsi plébános beszédei után viszont elmennek gyónni."

V. Szent János gondolatai:

- „Isten, nagy irgalmában, semmi olyat nem helyezett belém, amire támaszkodhatnék: se tehetséget, se tudást, se bölcsességet, se erőt, se erényt."
- „Én eszköz vagyok Isten kezében. És ha talált volna még tudatlanabb, még méltatlanabb papot, azt állította volna az én helyembe, hogy megmutassa irgalma nagyságát."
- „A tudatlan ember nem ismeri sem azt a rosszat, amelyet a bűnnel követ el, sem a jót, amit elmulaszt, ezért a tudatlan ember elveszett ember..."
- „Amíg nem szeretitek Istent, nem lesztek soha boldogok, minden fárasztó, minden unalmas marad..."
- „Istent teljes szívvel szeretni az, hogy csak őt szeretjük, és őt tesszük jelenvalóvá mindenben, amit szeretünk."
- „Urunk olyan a földön, mint egy anya, aki karjában hordja gyerekét. Ez a gyerek rossz, rugdossa anyját, beléharap, megkarmolja, de az anya abból nem csinál ügyet. Tudja, ha elengedi, leesik a gyerek, hisz egyedül nem tud járni. Így van a mi Urunk is: elvisel tőlünk minden bántalmazást, gorombaságokat, tűri minden butaságunkat, szinte ellenünkre könyörül meg rajtunk..."
- „Egy napon kaptam egy levelet, amelyben szentként bánnak velem, ugyanakkor egy másikat, amely tele volt sértésekkel. Ha csak az elsőt kaptam volna, a gőg uralkodott volna el rajtam, a második viszont csak kétségbeesésbe sodort volna. Nem kell fontosságot tulajdonítani se az egyiknek, se a másiknak. Olyan az ember, amilyen Isten szemében."
- „Én egyszer kértem Istentől nyomorúságom teljes ismeretét. Ha Isten nem segített volna, azonnal kétségbeesésbe hullottam volna."
- „Akiket a Szentlélek vezet, azoknak helyesek a gondolatai. Ezért vannak olyan műveletlen emberek, akik végeredményben többet tudnak a világ bölcseinél."
- „Arra van szükség, hogy teljesen megváltoztassuk életünket, e nélkül nem érdemeljük meg a feloldozást. Megvan az ok, hogy féljünk: szentségtörést követünk el. Istenem, hány szentségtörés! Ó, ha harminc gyónás és feloldozás közül csak egy is érvényes lenne, rövidesen az egész világ megtérne!"

A milliomos

A korlátlan lehetőségek országában élt egy többszörös milliomos, egy különc, aki azt hitte, pénzen mindent megvásárolhat. Egyszer magához hívatta az építészét, aki remekműveinek megalkotásában a legmodernebb műszaki megoldásokat alkalmazta. A gazdag ember előhozakodott kívánságával: egy magas tornyot szeretne vele építtetni. A mester helyeslően bólogatott. A megrendelő megmagyarázta, hogy a toronynak négy méter átmérőjűnek kell lennie. Az építész erre is bólintott. A milliomos pedig részletezte remekművének a terveit: a toronyban oszlopok és folyosók legyenek, ezenkívül teherfelvonó és vízvezeték-hálózat. E szavak hallatán már nem bólogatott az építész, hanem elgondolkodott. A megrendelő azonban tovább fejtegette elgondolásait: az építkezéshez nem szabad használnia sem betont, sem vasat. Az építész értetlenül bámult a gazdag emberre, az pedig minden zavar nélkül tovább ecsetelte remek elgondolását. A torony falának a vastagsága legfeljebb fél méter lehet, magassága pedig 1500 méter! E szavak hallatán tátva maradt az építész szája. „S ez még nem minden" – jegyezte meg a megrendelő – „a toronyban egy gyárat kell felépíteni." Az utolsó szavakat már nem hallotta az építész. Rémületében otthagyott csapot-papot, abban a meggyőződésben, hogy a gazdagnak, sajnos, elborult az elméje.

Ilyen torony – képtelenség! A matematika, a fizika és a kémia minden szabályának és törvényének alkalmazásával is kivitelezhetetlen! Csak álom!

Pedig ez az építmény valóság, csak ezerszer kisebb változatban – létezik minden egyes búzakalászban. Minden méret, amelyet a gazdag ember megjelölt az építészmesterének a fantasztikus torony megrendelésekor, minden méret ezerrel elosztva érvényes a búzakalászra. Ez a kalász az az építészeti csoda, amelyet lehetetlen utánozni, mert a magassága valóban négyszázszor nagyobb, mint az átmérője. Beton és vas nélkül épült fel. A kalászban folyosók és csatornák húzódnak. És „felvonók" meg vízvezetékek, amelyek a kalász hegyéig szállítják a tápanyagot, a kalász hegyén pedig valódi gyár helyezkedik el, ahol mindennapi kenyerünk készül.

Millió kalász ring a mezőn, és éjjel-nappal hálaéneket zeng az Isten csodálatos bölcsességéről és mindenhatóságáról.

Ismeretlen szerző

Tartalomjegyzék

Katona István: Az Úr megtanít az életre 3
K. I.: A Szentlélek ragyogóvá teszi az imaközösséget! 4
Allen & Katy Lake: Mit jelent hitben járni? 7
Christian Parmantier: Isten jelenlétének megérzése – Interjú Francoise Bouchard-dal 9
Andrea: Az Oltáron lévő Szentség 12
Dulka Erika: Egy megtérő vallomása .. 13
Tanúságtétel egy könyvről – Christine Ponsard: Hit a családban 15
Vianney Szent János gondolatai 17

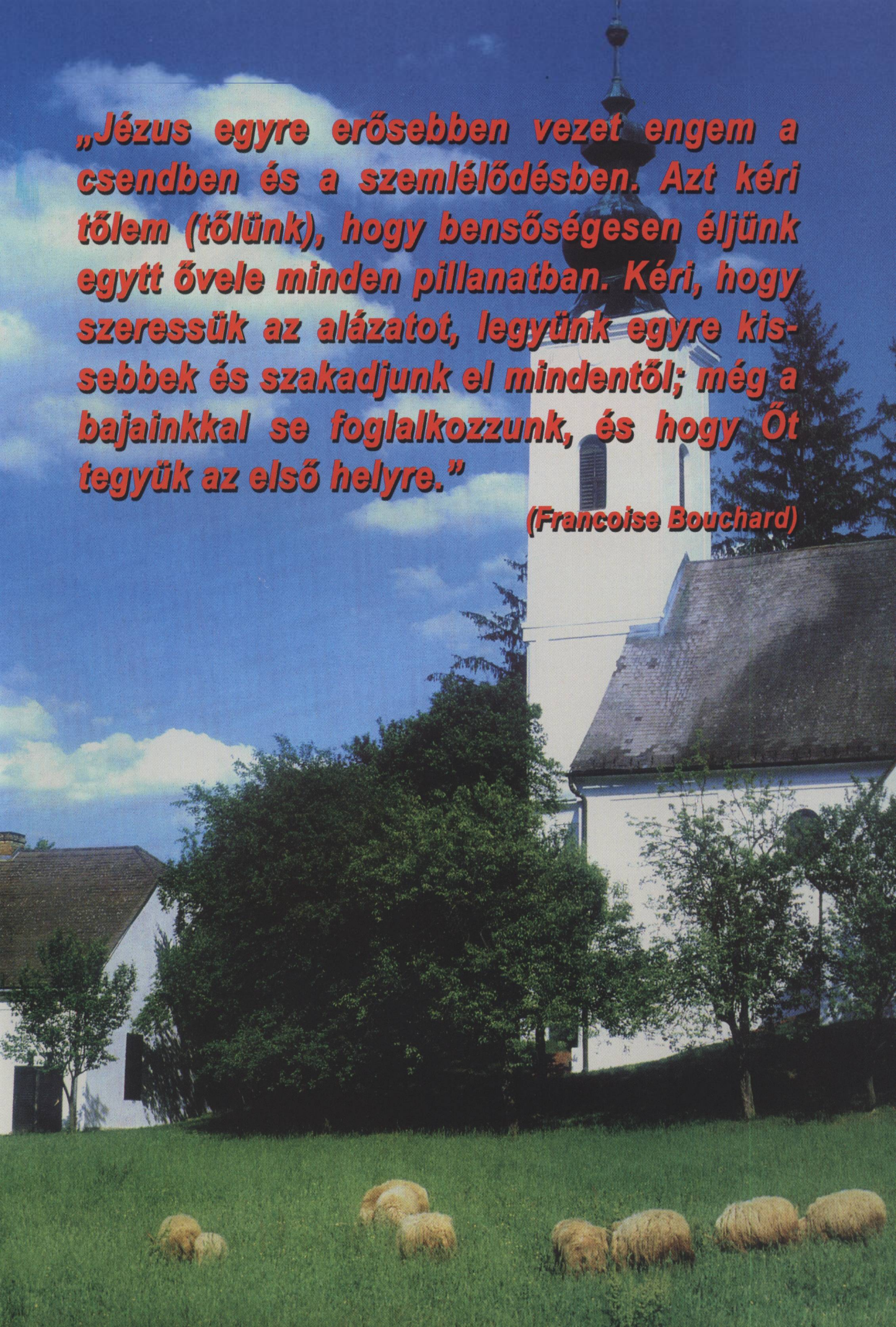
Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség
Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

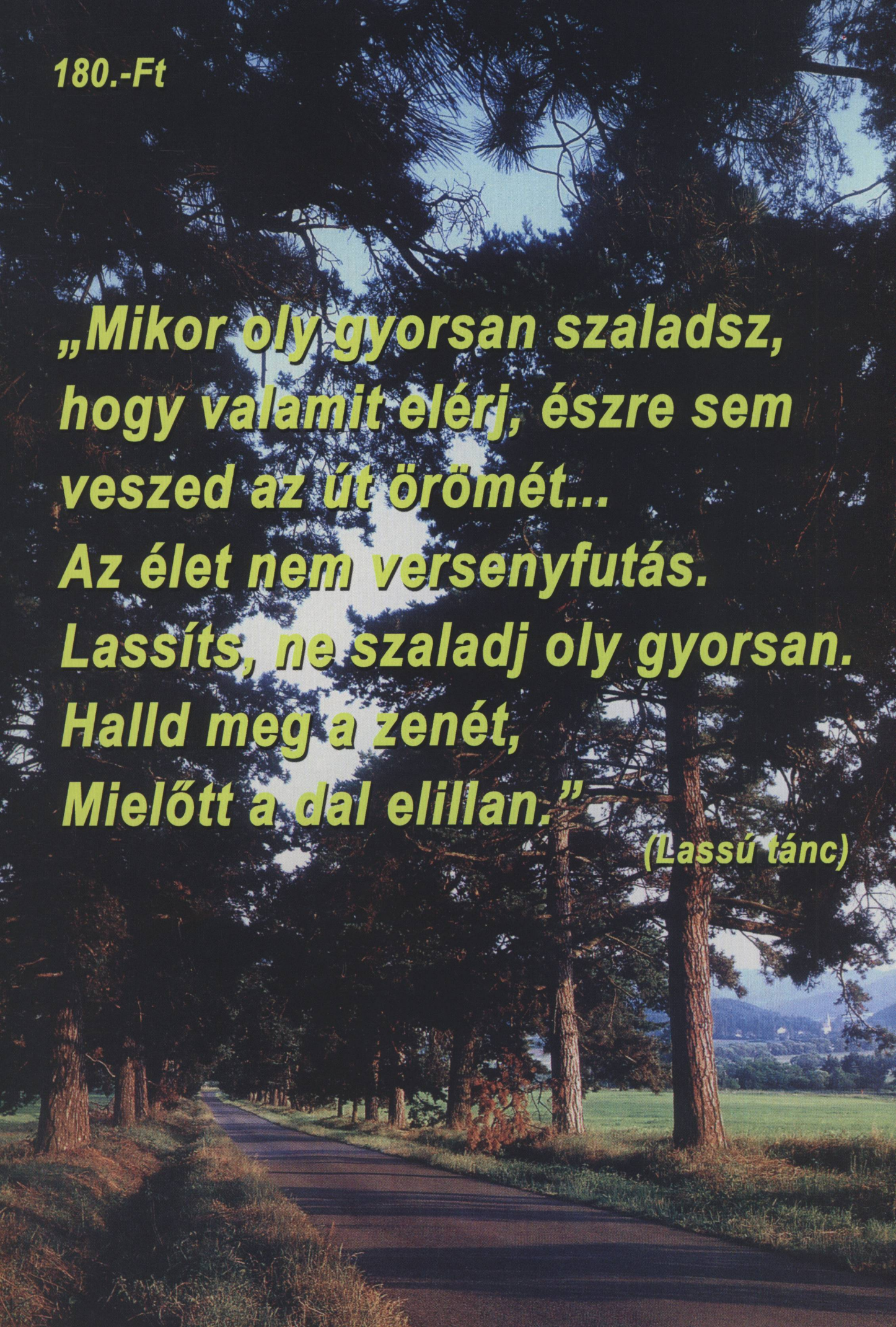
¤ Értesítjük kedves olvasóinkat, hogy az **őszi szemináriumok** a következő időpontokban indulnak: – **Október 1.** (hétfő): **Szentlélek-szeminárium.** – **Október 3.** (szerda): **Gyógyító szeminárium.** – **Október 4.** (csütörtök): **Imaiskola-szeminárium.** Mindhárom szeminárium este 18 órakor kezdődik a Thököly úti Közösségi Házban. Jelentkezni lehet telefonon: 222-53-06 (H-Cs: 10-16-ig). A szemináriumokra olyan katolikus testvéreket várunk elsősorban, akik gyakorolják hitüket.

SZERKESZTŐSÉGÜNK CÍME:
1146 Bp. Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Mobil: 06/20 438 61 60
Honlapjaink:
MARANA THA – http://www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – http://w3.enternet.hu/emmausz

„Jézus egyre erősebben vezet engem a csendben és a szemlélődésben. Azt kéri tőlem (tőlünk), hogy bensőségesen éljünk egytt övele minden pillanatban. Kéri, hogy szeressük az alázatot, legyünk egyre kisebbek és szakadjunk el mindentől; még a bajainkkal se foglalkozzunk, és hogy Őt tegyük az első helyre."

(Francoise Bouchard)

180.-Ft
„Mikor oly gyorsan szaladsz,
hogy valamit elérj, észre sem
veszed az út örömét...
Az élet nem versenyfutás.
Lassíts, ne szaladj oly gyorsan.
Halld meg a zenét,
Mielőtt a dal elillan.”
(Lassú tánc)